

MATAR EL LLOP

Elisenda Guiu

PERSONATGES:

ÀNGEL. És un dramaturg en crisi, vol escriure la seva gran obra especialment per a la seva companya actriu, però sent un profund bloqueig creatiu. Absolut admirador del famós dramaturg català, casualment ell es diu Àngel Guillamet.

MARTA. És actriu i parella del dramaturg, busca un paper estel·lar que no acaba d'arribar. Està desesperada perquè el seu company i dramaturg li escrigui el text de la seva vida. Casualment es diu com el personatge femení protagonista de Terra Baixa.

GUIMERÀ. Es un actor que fa el paper d'Àngel Guimerà a la Casa- Museu d'Àngel Guimerà del Vendrell. Treballa d'això, a manca de feines millors. El seu nom real és Eduard.

Sinopsi: L'Àngel Guillamet és un dramaturg en crisi que ha agafat el compromís d'escriure un bon text però no se n'acaba de sortir. Immers en un profund bloqueig, decideix visitar la casa Museu d'Àngel Guimerà en busca d'inspiració.

ESCENA I.-

Casa de l'Àngel i la Marta.

A escena, veiem un munt de llibres, tots parlen o tenen de referència el teatre d'Àngel Guimerà; poden estar damunt l'escriptori del dramaturg, al costat de l'ordinador portàtil. Entra l'Àngel Guillamet.

ÀNGEL.- Una merda, una merda i una altra merda! No val res... Quin desastre...

Seu al costat dels llibres, obra el portàtil. Sospira. Se sent arribar una dona, que deixa les claus

MARTA.- Carinyooo!

ÀNGEL.- *(Amb desgana)* Hola...

Entra la Marta, riallera, animosa.

MARTA.- Com va?

ÀNGEL.- *(Sec)* Va.

MARTA.- *(Esperançada)* Això vol dir que...?

ÀNGEL.- No.

MARTA.- Encara??

ÀNGELS.- Sí, reina meva, encara no.

MARTA.- Però Àngel...

ÀNGEL.- *(Tràgic)* Ja ho sé, Marta... ja ho sé...

De cop i volta la Marta es posa també seriosa.

MARTA.- Em vas assegurar que avui podria llegir-lo... M'ho vas prometre!

ÀNGEL.- I tant de bo ho pogués complir...

MARTA.- Però alguna cosa tindràs, no?

ÀNGEL.- ...

MARTA.- Una pàgina...

(L'Àngel fa a que no)

MARTA.- Una línia...

(Torna a fer que no)

MARTA.- Una idea...!!

L'Àngel, desfet, es tapa la cara amb les mans. Silenci.

MARTA.- No ho entenc, Àngel. No has sortit ni un sol dia... No hem anat enlloc! No hem fet res de res perquè poguessis escriure. Però què has fet tot aquest temps?

L'Àngel s'arronsa d'espatlles. La Marta va cap als llibres. En llegeix el lloc d'alguns...

MARTA.- *(Llegint)* "Primera lliçó sobre Àngel Guimerà". "Guimerà i la vigència escènica". "La petjada de Guimerà en el teatre català contemporani"...

ÀNGEL.- He llegit molt...

MARTA.- Veig que continues en la teva obsessió...

ÀNGEL.- Sí, Marta, és que...

MARTA.- (*Imitant-lo, amb opulència:*) "Guimerà és el gran del teatre català"! Sí, carinyo, t'ho he sentit dir milions de vegades!

ÀNGEL.- Pensava que en tots aquests anàlisis trobaria el què... però tan sols m'ha servit per comprovar que segueix sent el millor.

MARTA.- Si està molt bé eh. Molt bé documentar-se i tal... Però ara el que has de fer és escriure! Escriure! (*Fent el gest de les tecles*) Tic tic tic tic...

ÀNGEL.- Ho intento, Marta, ho intento. Però no sé què em passa... No m'agrada res del que escric, li falta veritat...

MARTA.- Àngel, sisplau. Necessito un bon text i el necessito ja, no em deixis penjada. (*Pausa*) (*Dramàtica*) Em vas dir que em volies fer una Marta, una Blanca o una Maria Rosa...

ÀNGEL.- I ho intento, Marta, creu-me! Només he de superar aquest bloqueig! Un bloqueig espantós que m'ha envaït com si em volgués fer la guitza.

MARTA.- Ja...

Silenci. Tensió entre els dos. De cop i volta:

ÀNGEL.- Marta, i si anem al Vendrell?

MARTA.- Al Vendrell?

ÀNGEL.- Sí! Avui mateix!

MARTA.- Què hi ha al Vendrell? Algun restaurant bo?

ÀNGEL.- El Museu d'Àngel Guimerà.

MARTA.- Ja hi som!

ÀNGEL.- (*Esperançat*) És on va viure, té un munt d'essència guimeriana... És el nostre referent!

MARTA.- Nostre?

ÀNGEL.- Dels autors teatrals catalans!

MARTA.- Au, va, Àngel! No em facis creure que et cal visitar la casa d'Àngel Guimerà per posar-te escriure.

ÀNGEL.- Per què no? Potser allà puc trobar...

MARTA.- (*Tallant-lo*) La inspiració?

ÀNGEL.- Síiii!

MARTA.- Mira, fes el que vulguis. Però jo avui no t'hi puc acompanyar.

ÀNGEL.- Llavors hi aniré tot sol.

MARTA.- D'acord...

(Pausa). Just abans de sortir:

MARTA.- Però només espero que quan tornis del Vendrell, estiguis inspirat. Si no... i malgrat em pesi... hauré de començar a buscar alternatives a la biblioteca.

La Marta surt, ofesa. L'Àngel queda pensant en silenci, tot preocupat. Agafa un dels llibres de la pila i se'l posa a fullejar.

ESCENA II.

Casa Museu Àngel Guimerà, El Vendrell.

Personatges: Àngel i Guimerà.

Tot està d'època, ambientat al segle XIX i recreant la casa pairal d'Àngel Guimerà. L'Àngel hi entra, i comença a llegir una cartela del museu:

ÀNGEL.- (*Llegint:*) "La Casa Museu Àngel Guimerà, coneguda actualment com Cal Guimerà, era la casa pairal de la família Guimerà, adquirida pel besavi del poeta i dramaturg l'any 1778".

Entra l'Àngel Guimerà, vestit lògicament de la seva època.

GUIMERÀ.- Benvingut a Cal Ximet...

ÀNGEL.- (*Amb indiferència, concentrat*) Ah, gràcies... (*Segueix llegint*) "La casa pertany a l'Ajuntament del Vendrell des del 1973, quan va ser cedida pels hereus d'Àngel Guimerà per tal que fos oberta al públic..."

GUIMERÀ.- Aquí hi vaig créixer i vaig començar escrivint poesia...

ÀNGEL.- (*Sense esma*) Sí, sí... (*Se n'adona, s'atura en sec*) Com diu?

GUIMERÀ.- Perquè de fet jo vaig néixer a Tenerife... Ho sabia, això?

ÀNGEL.- (*Confús*) Eh? Ah, sí, sí...

GUIMERÀ.- El meu pare va anar a l'illa per fer-hi fortuna, i allà vaig néixer. Però als meus 7 anys vam venir a viure al Vendrell.

ÀNGEL.- Però aleshores vostè...

GUIMERÀ.- Una terra molt inspiradora...

ÀNGEL.- Vostè és... vostè és...

GUIMERÀ.- Àngel Guimerà, per servir-lo!

L'Àngel Guimerà li estén la mà. L'Àngel Guillamet està en xoc.

ÀNGEL.- Oh, Deu meu!

L'actor té la sensació que l'Àngel no té clar que ell sigui un actor i li segueix la corrent.

ÀNGEL.- Àngel Guillamet, per servir-lo també.

Li allarga la mà.

GUIMERÀ.- Encantat.

ÀNGEL.- Estic en xoc...

GUIMERÀ.- Per què?

ÀNGEL.- Per què, diu! De coneixe'!

GUIMERÀ.- (*Amb falsa modèstia*) No n'hi ha per tant...

ÀNGEL.- No n'hi ha per tant?! Vostè és l'autor teatral més important de la literatura catalana!

GUIMERÀ.- Gràcies.

ÀNGEL.- Terra Baixa és l'obra més traduïda i representada del Teatre català!

GUIMERÀ.- Gràcies novament.

ÀNGEL.- Sap quantes versions de Terra Baixa s'han arribat a fer fins a data d'avui?

GUIMERÀ.- Ho desconec. Només tinc constància de les de la meva època.

ÀNGEL.- Ui doncs si sabés... S'ha representat a molts idiomes... se n'han fet versions al cinema...

GUIMERÀ.- Cinema?

ÀNGEL.- I a la televisió!

GUIMERÀ.- La televisió? Què és?

ÀNGEL.- Ah, bé, és un aparell quadrat que hi ha a les cases perquè la gent pugui distreure's sense anar enlloc...

GUIMERÀ.- Sona molt avorrit.

ÀNGEL.- Força. Però depèn del que hi facin. Miri, no fa gaire van fer un programa que consistia en buscar els millors actors i actrius per representar, justament, Terra Baixa...

GUIMERÀ.- Caram!

ÀNGEL.- I en aquest cas, dirigida per un altre Àngel... com vostè i jo.

GUIMERÀ.- Curiós.

ÀNGEL.- Això sí, en versió moderna, eh. De fet l'obra estava ambientada en una bugaderia...

GUIMERÀ.- Una què?

ÀNGEL.- Bugaderia: Un lloc amb rentadores.

GUIMERÀ.- Renta-què?

ÀNGEL.- Rentadores: una màquina de rentar roba.

GUIMERÀ.- Però vostè m'està parlant de la meva Terra Baixa?

ÀNGEL.- La mateixa, la mateixa...

GUIMERÀ.- Curiós, molt curiós.

ÀNGEL.- Es que avui dia, el que es porta és modernitzar els clàssics...

GUIMERÀ.- Interessant...

ÀNGEL.- I amb Terra Baixa se n'han fet molts experiments...

GUIMERÀ.- Ah sí?

ÀNGEL.- Fixi's que s'ha arribat a escenificar fins i tot com un monòleg!

GUIMERÀ.- Que em diu?

ÀNGEL.- Si, sí: Tots els personatges estaven interpretats per un mateix actor.

GUIMERÀ.- Verge Santa!

Pausa.

ÀNGEL.- És que és tan bo, el text! Està tan ben dissenyat... Miri que n'he arribat a veure versions diferents eh. I no me'n canso mai...

GUIMERÀ.- Li agraeixo novament el compliment.

ÀNGEL.- El moment que el Manelic s'obre en canal a la Marta...

GUIMERÀ.- Es que la Marta li té literalment el cor robat.

ÀNGEL.- Sí, la Marta li té el cor robat... (Sospira) Sap? Jo també en tinc una de Marta...

GUIMERÀ.- Ah si?

ÀNGEL.- És actriu. Molt bona... No n'hi ha cap altra com ella... Però si no aconsegueixo escriure-li un bon text... se'n buscarà un altre... (*equivoc text / home*)

GUIMERÀ.- Vaja... Això és una bona tragèdia...

Pausa.

ÀNGEL.- (*Confessant-se*) Ai, Guimerà... Si jo pogués escriure com vostè!

GUIMERÀ.- Li agrada escriure, doncs.

ÀNGEL.- És clar. Que no li he dit? Soc dramaturg!

GUIMERÀ.- Ah! Una altra semblança entre vostè i jo, doncs.

ÀNGEL.- Si... Bé... Això no és casualitat, mestre. Precisament soc aquí per... per intentar poder escriure un gran text. Com vostè.

GUIMERÀ.- I què li ho impedeix?

ÀNGEL.- En realitat no ho sé... Però tinc un bloqueig mental grandíós.

Pausa.

GUIMERÀ.- Doncs mati'l.

ÀNGEL.- Què?

Pausa.

L'actor que fa de Guimerà es posa transcendent, seriós, com si li anés la vida:

GUIMERÀ.- De dramaturg a dramaturg... d'Àngel... a Àngel: Has de matar el llop, amic meu, has de matar el llop.

En Guimerà, fent-se el misteriós, va desapareixent marxa enrere... Fins a sortir.

De cop i volta, l'Àngel sent una forta opressió al cor. Comença a angoixar-se, més i més, fins a caure damunt dels seus peus, amb la mà al cor.

ESCENA III.-

(Casa Museu Àngel Guimerà. Marta, Àngel Guillamet i Àngel Guimerà)

Al final de l'escena 2, l'Àngel dramaturg cau a terra, tocant-se el cor. Just en aquell moment entra la Marta i veu l'escena, alarmada. Tot plegat es converteix en una escena dramàtica molt digne de Guimerà:

MARTA.- Amor meu! Que t'ha passat!

L'Àngel, trasbalsat.

ÀNGEL.- (*Delirant*) Àngel...

MARTA.- Si, amor meu, ets l'Àngel...

ÀNEGL.- Guimerà...

MARTA.- No, amormeu, no ets el Guimerà...

ÀNGEL.- Guimerà, Guimerà...

MARTA.- Carinyo, no has de patir per res, soc aquí...

ÀNGEL.- Marta...

MARTA.- Soc jo, amor meu...

ÀNGEL.- Tu...

MARTA.- Perdona'm! Perdona'm... No t'havia d'haver pressionat tant...

ÀNGEL.- Què hi fas... aquí?

MARTA.- No et volia deixar sol. És una cosa de tots dos... I ho farem, creu-me, ho aconseguirem.

ÀNGEL.- Jo... He vist l'Àngel. Sé que he de fer.

MARTA.- Es clar amormeu, és clar...

L'Àngel es reincorpora. Mira al seu voltant, trasbalsat.

ÀNGEL.- T'ho prometo, Marta, era aquí... davant meu... No sé si era un aspectre o la seva ànima... Però m'ha parlat. Hem estat conversant.

MARTA.- (*Acaronant-lo, amb tendresa*) És clar, és clar...

ÀNGEL.- I saps què m'ha dit?

MARTA.- Què t'ha dit, amor meu?

ÀNGEL.- Que he de matar el llop... He de matar el llop!

Silenci.

Es queden mirant una estona llarga, en plan romàntic, però ella encara en xoc, molt preocupada.

MARTA.- Au, va. Ves a rentar-te la cara. T'anirà bé.

ÀNGEL.- Sí, gràcies... Però Marta...

MARTA.- Si?

ÀNGEL.- Això que t'explico... És veritat.

MARTA.- Deu meu...

L'Àngel surt. La Marta, molt compungida i neguitosa, se'n va cap a un cantó, d'on apareix sobtadament l'Àngel Guimerà.

Marta i Àngel Guimerà-actor topen, enduent-se tots dos un gran ensurt. Ella l'ha trepitjat sense voler.

MARTA.- Oh, perdoni!

GUIMERÀ-ACTOR.- Redeu! Quin mal!

MARTA.- Disculpi, em sap molt de greu! És que m'ha sortit de sobte com un esperit!

GUIMERÀ-ACTOR.- Perquè em pensava que només hi havia aquell home!

MARTA.- Doncs miri, jo també hi soc.

GUIMERÀ-ACTOR.- Perdoni, és que encara estic trasbalsat.

De cop i volta la Marta s'adona que la persona que té al davant va vestida d'època.

MARTA.- I vostè es pot saber qui és??

GUIMERÀ-ACTOR.- Qui vol que sigui? L'Àngel Guimerà.

La Marta s'endú la mà a la boca, esparverada, pensant en el que li acaba d'explicar el seu home. Per un moment, un instant fugaç, es creu que potser el que ha dit l'Àngel es veritat.

MARTA.- Vostè és... Vostè és...

GUIMERÀ-ACTOR.- Vull dir que faig d'Àngel Guimerà, clar. Cada dia em trobarà aquí, en l'horari del museu. Soc actor.

La Marta emmudeix., mig avergonyida.

MARTA.- Ah. Clar... Clar, clar. Actor, és clar!

GUIMERÀ-ACTOR.-... Em dic Eduard. Encantat

MARTA.- Eduard... Molt bé. Jo em dic Marta.

GUIMERÀ-ACTOR.- Ah, Marta! Com la Marta de...

MARTA.- De Terra Baixa, sí.

GUIMERÀ-ACTOR.- Veig que s'ho sap bé...

MARTA.- També soc actriu.

GUIMERÀ-ACTOR.- Ah sí? I en què està treballant ara?

MARTA.- Bé, ara mateix sense feina...

GUIMERÀ-ACTOR.- Es que està fatal la cosa, eh!

MARTA.-... Molt fatal...

GUIMERÀ-ACTOR.- Mira Marta, - et puc tutejar, oi?-

MARTA.- Si, sí...

GUIMERÀ-ACTOR.- A mi cada dia fer d'Àngel Guimerà em fa com mandreta, però tal com estan les coses allà fora... què vols que et digui. No hi ha feina, i la poca que hi ha, amb personatges que ni fu ni fa... No creus? Perquè a mi em costa molt trobar papers potents que m'agradin...

MARTA.- No queden Àngels Guimerà...

GUIMERÀ-ACTOR.- Doncs no, només jo! *(Li fa molta gràcia i riu sol, amb un mal riure)*

La Marta se'l mira amb una mica d'angúnia...

MARTA.- Vostè està molt ben caracteritzat eh... Vull dir, estàs.
GUIMERÀ.- Sí, treballen bé, aquí... Per dir-te que... *(S'apropa i li parla mes fluix)*
L'home que hi ha a la sala m'ha confós pel Guimerà autèntic!
MARTA.- *(Dissimulant)* No em diguis...
Riuen tots dos. La Marta dissimula com pot.
GUIMERÀ.- Tal com t'ho dic. Et ben asseguro que s'ha pensat que estava parlant amb l'autèntic Àngel Guimerà...
MARTA.- No!
GUIMERÀ-ACTOR.- He fet el paper de la meua vida.
MARTA.- Doncs jo encara espero el meu...
GUIMERÀ-ACTOR.- És un pobre dramaturg que té un trastorn d'identitat o alguna cosa semblant...
MARTA.- Ja...
GUIMERÀ-ACTOR.- Potser és boig.
MARTA.- I qui no ho és...?
GUIMERÀ-ACTOR.- També tens raó...

(Pausa)

GUIMERÀ-ACTOR.- La veritat és que m'ha fet una mica de llàstima... Així com peneta...
MARTA.- Per què...?
GUIMERÀ-ACTOR.- Estava tan preocupat... Sembla que si no aconseguix escriure, la dona el deixarà...
MARTA.- Això t'ha dit??
GUIMERÀ-ACTOR.- Es que es veu que la dona també es actriu...
MARTA.- Ah...
GUIMERÀ-ACTOR.- Molt bona , m'ha dit.
MARTA.- *(Commoguda)* Ah si...?
GUIMERÀ-ACTOR.- Ves a saber...
MARTA.- Si ell ho pensa...
GUIMERÀ-ACTOR.- Si... Es diu Marta, també.
MARTA.- Quina casualitat... *(Es queda pensativa, preocupada)*
GUIMERÀ-ACTOR.- *(Hi cau)* Ai... Tu no seràs...?
MARTA.- Qui...? La dona del dramaturg sonat?
GUIMERÀ-ACTOR.- Ai, perdona, perdona... No ho volia dir eh...
MARTA.- Sí, sí que ho volies dir...
GUIMERÀ-ACTOR.- *(Ho intenta arreglar)* Bé, sí, però de fet m'ha caigut molt simpàtic. Només que està una mica bloquejat – bé, una mica molt- i potser també una miiiica obsessionat amb la figura del Guimerà...
MARTA.- ... Una mica...
GUIMERÀ-ACTOR.- Però vaja, que jo crec que ho solucionarà ràpid, eh. Vull dir que segur que escriu un bon text.
MARTA.- *(Esperançada)* Tu creus?
GUIMERÀ-ACTOR.- Paraula de Guimerà...

Silenci.

MARTA.- Escolta, et puc demanar un favor?
GUIMERÀ-ACTOR.- Digues...

MARTA.- Si te'l tornes a creuar... pots seguir en la línia del que us heu dit abans?
La Marta li pica l'ullet.

GUIMERÀ-ACTOR.- Insinues que continuï fent el paper?

MARTA.- Si no et sap greu... No vull que tingui més ensurts!

GUIMERÀ-ACTOR.- Doncs ho sento, no podrà ser.

MARTA.- Ets actor, no?

GUIMERÀ-ACTOR.- Sí. Però el museu és a punt de tancar, i a mi m'esperen al Túnel del Terror del Tibidabo en una hora. Fins una altra Marta!

MARTA.- Fins una altra... Eduard.

L'Àngel Guimerà actor somriu i surt d'escena.

ESCENA IV.

La Marta sospira, entre alleugerida i preocupada, es gira cap a l'altra direcció, per on entra l'altre Àngel, ja recuperat:

MARTA.- Carinyo, com estàs?

ÀNGEL.- No sé què m'ha passat, Marta. He sentit una angoixa molt forta i...

MARTA.- *(Comprendiva)* L'important ara és que et recuperis.

ÀNGEL.- És que darrerament he estat massa capficat, *(avergonyit)* i això m'ha passat factura...

MARTA.- Va, no hi pensis més. Tornem a casa... *(Hi cau)* I si necessites... *(li costa dir-ho)* "comunicar-te" amb l'Àngel Guimerà, podem tornar un altre dia... *(Intenta fingir per una bona causa)* Segur que encara hi serà...

ÀNGEL.- *(Somriu amb intenció)* Segur... És bo aquest home! Un gran actor.
(Pausa breu)

MARTA.- *(Amb gran sorpresa)* Actor?

ÀNGEL.- Actoràs, diria jo! Aquest home hauria d'estar omplint les platees! Arrancant aplaudiments a peu dret! Ha brodat el seu paper. Pensar que per un moment, m'he cregut que estava veient una al·lucinació... Quina vergonya!

MARTA.- No passa res... És que estava molt ben caracteritzat...

ÀNGEL.- Però saps una cosa, Marta? Crec que ja ho tinc...

MARTA.- El què, carinyo?

ÀNGEL.- *(contudent i orgullós)* La idea de la propera obra que escriuré per a tu.

MARTA.- *(Amb gran emoció)* De debò?!

ÀNGEL.- Sí, Marta. *(La Marta l'escolta amb gran atenció)* Ha sigut com una revelació. De cop i volta ho he vist clar. La història... el teu personatge... *(Com una declaració d'intencions)* Però escolta, que et sembla si en parlem tot dinant?

MARTA.- Ai, Àngel, m'encantaria! Just al carrer de sobre he vist un restaurantet que feia molt bona pinta...

ÀNGEL.- Doncs som-hi, Marta, que tenim molt a celebrar! He mort el llop... He mort el llop!

Se'n van feliçment junts. I de forma immediata entra el Guimerà, ja preparat per anar-se'n. Els veu sortir, sospira satisfet, es posa el barret i (potser després de consultar l'hora al seu rellotge) marxa pitant també.

FOSC.